

Opinió

Patricia Gabancho, una pensadora per a un poble

Hi ha un sector de l'independentisme català que s'extasia davant d'aquelles persones que sense haver nascut a Catalunya s'allisten a la seva causa. Als diaris catalans fa temps que es publica un nou gènere de "carta del lector" en què algú que es presenta com originari de Zamora o Granada, però porta anys vivint a Catalunya, es declara partidari de la independència perquè "Espanya ens roba". Aquests textos diuen molt del tarannà del remitent, però serveixen sobretot per entendre el clima social i moral que els propicia. A més, provoquen una gran admiració entre els soberanistes -es veu que cal ser molt, però molt valent per escriure-les-, que s'emocionen fent-les córrer per les xarxes socials.

Les professions de fe dels castellans conversos, tanmateix, no són res comparades amb les aportacions de les persones arribades de molt més lluny, com ara la periodista Patricia Gabancho, nascuda a l'Argentina.

El 3d8 publicava divendres passat una entrevista en què la senyora Gabancho es mostrava com un veritable exemple de pensadora informada, reflexiva i equànime.

Quan l'entrevistadora li pregunta si veu factible un pacte amb Madrid, la senyora Gabancho contesta "ara mateix no. Espanya és molt poc civilitzada". I unes línies després afegeix: "l'únic que poden fer davant Catalunya és la repressió". Evidentment! Algú pot dubtar encara que els espanyols, a banda de gent poc civilitzada i violenta, són gairebé analfabets, parlen a crits,

El cotxe escombra

César Martín
cmartinn@hotmail.com

Catalunya, afortunadament, és una altra cosa. No hi té res a veure

són ganduls, els fan olor les aixelles i només sobreviuen mercès al que rapinyen als catalans? Si Gabancho hagués dit el mateix usant el nom de qualsevol altre país -"Uruguai, Polònia, Nepal... és molt poc civilitzada i l'únic que poden fer és la repressió" -, tothom ho hauria trobat exagerat, per no dir xenòfob, però avui, a Catalunya, qualsevol bestiesa sobre Espanya sembla normal.

Catalunya, afortunadament, és una altra cosa. No hi té res a veure. Per a la senyora Gabancho "la catalana és una societat molt cohesionada i diversa, on la pluralitat d'opinions és un fet natural i la cordialitat és un fet històric".

Quina sort tenim de ser catalans! No em diguin que no resulta exacta i tendra la visió d'un país en què la pluralitat d'opinions és un fet natural i la cordialitat un fet històric. Les matances de jueus al segle XIV, la guerra entre la busca i la biga, el bandolerisme, les batalles entre carlins i liberals, els atemptats que van fer que Barcelona fos coneguda a finals del XIX com "la ciutat de les bombes", els assassinats en massa dels anarquistes a la Guerra Civil, els franquistes catalans... res, fal·làcies, invencions. Com es pot comparar Catalunya amb Espanya? "Què passarà el 9-N?", pregunta l'entrevistadora. I la senyora Gabancho, amb aquella visió profunda de les coses pròpia de les persones dotades d'un cervell clarivent, respon: "si els favorables a la independència perdem el referèndum, s'ha acabat; tornem al 1714".

Admirable! El joc de l'oca com a paradigma històric!

CARTA DEL LECTOR

Per què no vull que ningú decideixi per mi, ni sobre el meu cos?

Perquè ja n'hi ha prou, d'excuses; la proposta de reforma de la Llei de l'Avortament no respon a cap demanda social, no millora cap dret, ni cap servei, únicament ve a provocar un problema on no n'hi havia. Perquè és el major retrocés en matèria de drets i llibertats que ha patit un país en democràcia.

Perquè torna a dividir les dones entre les que podran pagar per avortar legalment i amb garanties sanitàries i les dones sense recursos econòmics, que es veuran abocades a l'avortament clandestí, posant en risc la seva salut i la seva vida. Perquè amb la nova llei serà pràcticament impossible avortar, ja que el 90% quedarà fora dels estrictes supòsits i la resta quedaria sotmesa a un no acabar d'informes i justificacions que allargaran el procés. Perquè no podem donar compliment a les recomanacions de l'OMS.

Perquè les actuals proves de diagnòstic prenatal quedaran sense efecte, amb els riscos que suposa per la dona. Perquè una malformació no és una discapacitat, no podem confondre els termes i per tant cal tenir en compte el mandat de la Convenció de Nacions Unides, en relació a les persones amb discapacitat.

Perquè mentre el govern del PP s'anomena "defensor de la vida i dels drets de les dones", creix el nombre de dones mortes víctimes de violència de gènere i es retallen els fons destinats a la sensibilització i les campanyes de prevenció. Perquè les dones som el motor de la societat, i els nostres drets no poden ser moneda de canvi per acontentar una minoria i la seva moral. Perquè si les víctimes de les desigualtats som majoritàriament dones, la responsabilitat de dur a terme el canvi social és de tots, homes i dones.

Per tot això... cal unir esforços i dir NO, signant el "el dret a petició" que des del PSC de Vilafranca posem en marxa, per tal de fer-li arribar al ministre Gallardón i al govern del PP la nostra voluntat en contra de la reforma de la llei de l'avortament.

Carme Garrido Garrido
Regidora PSC Vilafranca

Tu que votes a UPyD

A les eleccions generals de 2011, 39.519 catalans varen votar el partit de Rosa Díez. Això vol dir només un 14% dels vots. Per molts això semblarà que és poc. Però no ho és. Qui vota UPyD ho fa convençut que aquest partit és el millor per cuidar i representar el problema català. El vot no és descuidat, és analitzat i executat amb plena consciència.

Rosa Díez porta la regeneració democràtica per bandera, una dona que fa 40 anys que fa política. Personalment no em preocupa que tingui representació a Espanya. Els companys espanyols que votin qui vulguin. Però aquests 39.519 catalans que ho fan aquí han de saber que aquesta dona ha titllat el nostre president de nazi, ens ha dit que volem trencar la democràcia, que és impossible organitzar un referèndum i que les lleis estan per sobre de tot i de tothom.

Quan molts diem que aquesta dona fa demagògia és que en fa. Quan diem que és al nivell més baix de la política espanyola és que hi està. Al 1999, aquesta senyora va dir textualment això a La Vanguardia:

En democracia, la autodeterminación es ir a votar. (...) Si el PNV creyera que los vascos quieren la independencia, cuando va a las urnas lo pediría. Si alguna vez la mayoría de los vascos quisiera la independencia, la democracia se adaptaría, porque la democracia es la capacidad de adaptarse a lo que deseen los ciudadanos libremente, en las urnas.

Aquesta demagoga avança dia a dia cap al Govern espanyol.

alb.olaya@gmail.com

Fotogrames de vilanies

Fonxo Blanc
Professor de l'Eugeni d'Ors

Hereus de la Mancomunitat (1914-1924)

A tota pàgina, amb un divendres de retard, per necessitats d'espai, publiquem el ressò i el context a Vilafranca de la constitució de l'Assemblea que Mancomunava les 4 diputacions provincials de la Catalunya única (6 d'abril de 1914).

Allà m'hi declaro dels hereus, i més exactament, preciso, com a nét-nebot. Perquè el meu oncle-avi Josep Ribé i Mercadé prou que tenia presidint el menjador de casa seva a la basteria del c) Tomàs Cailà de Valls un retrat de Prat de la Riba, en tinc l'obra completa a casa, del president fundador...

Alhora, imagino l'oncle-avi Josep com a soci actiu de la Biblioteca Popular de Valls, la primera projectada per la Mancomunitat, el 1916, en plena vigència del tàndem polític-intel·lectual Prat & Ors. En sabem el pressupost esmerçat: 42.405, 52 pts. Obria portes el 1918, amb l'Ors encara per defenestrar per Puig i Cadafalch, qui ja havia exclòs Josep Pijuan -del nostre primer model, noucentista, de monument a MiF- i ja havia tapat els frecs neoclàssics apresos a Itàlia de Joaquim Torres-García... Al Penedès només tenim una Biblioteca Popular heretada de la Mancomunitat. Avui, l'oficina d'escolarització del Vendrell. I fins el trasllat a la Terra Baixa, la

biblioteca de la Diputació. En el fris prou que hi seguim llegint "Biblioteca popular"; sota els triangulars frontons, dalt el parell de columnes jòniques més que delicioses. El 17 d'octubre de 1920, ja amb l'Ors defenestrat, s'esqueia la inauguració del temple a la rambla del 4 de maig. El llarg/doctrinal discurs de Puig i Cadafalch, successor de Prat, l'arquitecte i historiador de l'art recuperador del romànic de sant Martí sa Roca, acabava amb aquesta al·legoria: "En aquesta casa, que en petit tanca el saber dels homes, com el fruit de l'arbre del Paradís, podreu aprendre-hi la ciència del bé i del mal. Jo us conjuro que feu com les abelles: nucleu-ne tan sols la mel del bé".

Podem fer saber-ne també la inversió al Vendrell de la Mancomunitat, a la seva Biblioteca Popular: 1.722 jornals, 734 carretades de pedres i grava, 923 quintars de material; col·locació de 45.665 peces. "Tot gastat i pagat entre els elements de treball vendrellenc". Total de 51.832 ptes: 3 mil en llibres + 38.803 en construcció + 7.250 en llums, mobles i instal·lacions + 1.200 ptes. en electricitat i calefacció + 1.580 ptes. en honoraris (l'arquitecte: Ramon Puig i Gairalt)